

[Pia Gjellerup]

katalog af rang og ser den anden afsikre den pistol, der skal give startskuddet til en ny valgkamp. Men lettelserne er der ingen der tror på, slet ikke når det er borgerlige, der rumler med tanken.

Den nyeste historie med en borgerlig flertalsregering, VKR, der på knap fire år lod skattetrykket stige fra 36 pct. til 43 pct., med derefter næsten ti års socialdemokratisk mindretalsstyre med et skattetryk på 43-44 pct. og så igen fem års borgerligt styre med en ny stigning fra 44 pct. til 52 pct. har fjernet enhver tiltro til de borgerliges formåen på dette område. Skattelettelser vil også være et meget uhensigtsmæssigt skridt, hvilket mange borgerlige politikere også er helt på det rene med. Det er lokketoner. Der er ikke så mange realiteter.

Jeg vil ikke kunne udtrykke det bedre, end den daværende politiske ordfører for De Konservative, fru Grethe Fenger Møller, gjorde det i en kommentar i Politiken netop for et år og en dag siden. Heri hed det:

»Det forholder sig sådan, at får en vesttysker en skattelettelse på 1 kr., vælger han at spare 75 øre op. Får en dansker en skattelettelse på 1 kr., vælger han at gå i banken og låne 50 øre for derefter at forbruge halvanden krone.«

Jeg skal minde om, at både statsministeren og udenrigsministeren i den sammenhæng udtalte, at det vil være direkte seriøst at nævne skattelettelser inden 1991-92.

Denne klare erkendelse synes vi i Socialdemokratiet at der kan være grund til at fremdrage for regeringen i disse dage, hvor landets budget skal lægge ryg til kyniske spekulationer om hemmelige spareplaner, skattelettelser og valgtrusler – eller -løfter, om man vil.

Det er i øvrigt interessant, at en del af regeringens parlamentariske grundlag i dag ved at stille denne forespørgsel forlanger offentlige besparelser på langt mere end et halvt hundrede milliarder kroner.

Et par af regeringspartierne har gjort, hvad de kunne, for at forvirre mulighederne for et fornuftigt og seriøst stykke arbejde forud for vedtagelsen af finansloven for 1989. Regeringspartierne er tilsyneladende blevet enige om, at 10 mia. kr. er et pænt besparelsestal. Det kan tilfredsstillende Venstres nedskæringsiver en lille smule, og ved ikke at sætte navn på noget som helst har man lidt ro i forhold til de små regeringspartier.

Hvorvidt der skal spares over hele linjen eller det er den velkendte model med et stort minus på de sociale og sundhedsmæssige områder, effektueret gennem kommuner og amter, sammen med et stort plus til forsvarsområdet, står hen i det visse efter drøftelser og udsagn i de sidste dage.

Samtidig med denne uvished skal vi præsenteres for, at regeringen på forhånd er så opgivende, at der tales om valg. Det eneste valg, der i øjeblikket er vigtigt, er, om regeringen agter at regere i overensstemmelse med Folketinget, eller man vil opgive og derefter give plads for en handlekraftig regering. Der er ingen grund til at vente med at træffe dette valg.

Vi ønsker fra Socialdemokratiets side, at arbejdet med finansloven skal foregå grundigt og seriøst. Jeg skal derfor på Socialdemokratiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget konstaterer, at regeringen gentagne gange har indrømmet, at det ikke er forsvarligt at gennemføre generelle skattelettelser i de nærmeste år, opfordres regeringen til at tilrettelægge arbejdet med finansloven for 1989 således,

at det personlige skattetryk holdes i ro, at forsvarsudgifterne ikke stiger, og at sociale nedskæringer, bl.a. gennem øget brugerbetaling og privatisering, opgives.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 59).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Det var fantastisk at høre den socialdemokratiske ordfører stå heroppe og bryste sig af, at skatterne i den 10-års-periode, hvor den socialdemokratiske regering sad, faktisk ikke var steget så meget som nu.

Men så må jeg erindre ordføreren om, at det jo nok hænger sammen med det store under-skud, der var, nemlig de 80 mia. kr., som vi havde i 1982. Det kunne tyde på, at Socialdemokraterne, når de gav en krone ud, ikke fik så meget igen.